

[Rønhoft]

Fremtidens krav er derimod ikke tilgodeset, medmindre forslaget om, at man fremover må eje tre ejendomme i stedet for i dag to, skal dække dette behov.

Vi ser positivt på en justering med hensyn til ophævelse og genopretning af landbrugsejendomme. Spørgsmålet om regler for driftsselskaber ser vi også positivt på, men vil vende tilbage til dette i forbindelse med behandling af næste lovforslag.

Derimod finder jeg, at der er et uløst problem om bopælspligten på fritidsejendomme, som hverken denne eller den forrige regering kunne løse. Tirsdag den 25. januar bragte Jyllands-Posten en beskrivelse af en sag, hvor en snedkersvend havde arvet et fritidslandbrug, men med bopælspligt. Ejendommen er usælgelig som landbrug, og staten havde ikke flere bevillinger til at erhverve den for. Denne sag er én ud af mange, hvor jordbrugskommissionerne behøver et politisk signal for at kunne meddele dispensation fra bopælskravet.

Fortrinsret er et levn fra fortiden. Jeg finder det både ydmygende og skadeligt for sammenholdet i landdistrikterne, at to landmænd måske i årevis har forhandlet sig frem til en hel eller delvis overdragelse af en landbrugsejendom, som efterfølgende kan tilsidesættes af tredjemand.

Det er bare et eksempel på, at den er meget vanskelig at administrere, og jeg håber, det bliver lavet om.

Det Konservative Folkeparti vil gerne medvirke til at strikke en god landbrugslov sammen, men strikkegarnet skal være af bedre kvalitet, og maskerne skal ikke være for tætte. Vi forudser et konstruktivt udvalgsarbejde, idet vi gerne vil medvirke til, at vi får den rigtige udformning af landbrugsloven.

Mejdahl (V):

Landbrugsloven skal ændres. Det har der været snakket om siden den 13. januar 1989, hvor der blev indgået et forlig mellem den daværende KVR-regering, CD og Fremskridtspartiet. Dette forlig var landbrugsministerens parti altså ikke med i, men det var der andre af de nuværende regeringspartier der var. I forligsteksten stod der, at det skulle overvejes, om der af hensyn til sygdomsbekæmpelse var behov for at begrænse adgangen til at etablere meget store besætninger, og Udvalget vedrø-

rende en Bæredygtig Landbrugsudvikling strammede dette tilsagn op i sin beretning af den 17. december 1991.

Landboorganisationerne er blevet enige om et fælles udspil af den 6. januar 1994 til ændring af landbrugsloven, og det er i sig selv en positiv historisk begivenhed. Landbrugsministeren har imidlertid valgt ikke at følge udspillet fuldt ud, og det må der være en grund til. I Venstre har vi ikke følt det store behov for at ændre loven og da slet ikke stramme den op; men med den nævnte forhistorie som baggrund og på grund af en række henvendelser om utilfredshed med fortrinsretten til suppleringsjord erkender vi, at der er et vist behov for at se på loven. Vi vil derfor forholde os til det forslag, som landbrugsministeren har fremsat.

Landbrugsloven, som godt kan kaldes landbrugets grundlov, skal efter Venstres opfattelse give vide rammer for landbrugserhvervets udfoldelsesmuligheder. Den skal give den fornødne frihed til at fremme den omstillingsproces, som, enten vi kan lide det eller ej, bliver nødvendig i fremtiden, ikke mindst hvis vi skal tilpasse os den skærpede konkurrencesituation, som GATT-aftalen fra december 1993 uvilkårligt vil påføre landbruget.

Det er vigtigt at sikre landbrugserhvervets overlevelse i en tid, hvor produktpriserne falder og konkurrencen bliver hårdere. Det er vigtigt, at vi giver den enkelte bonde en større frihed til at holde sine omkostninger nede og selv tilrettelægge sin bedrift og produktion, og derfor ligger der en opgave i at tilrettelægge vor egen og EU's landbrugspolitik i forlængelse af GATT-aftalen, som vi burde have haft tidligere. Men sådan blev det ikke, og desto større og vigtigere er omstillingsopgaven nu. En reel forenkling er mere påkrævet end nogen sinde. Den koster ikke meget, og den kan gøre livet lettere for bonden.

Venstre har sympati for de lempelser, der er indeholdt i lovforslaget vedrørende køb af en tredje ejendom og forhøjelse af sammenlægningsgrænsen i driftsfællesskaber. Men vi står uforstående over for, at afstandsgrænsen på 3 km skal reduceres til 2 km, og at kompetencen i § 13, stk. 3, punkt 4, skal flyttes fra Jordbrugskommissionen til landbrugsministeren. Præciseringen af prisfastsættelsen i punkt 4 er ellers udmærket.